

noget brændende Ønske om denne Sags Ordning osv. osv. Et gammelt Ord siger: „Man skal høre meget, før Ørerne falde af“. Det maa jeg sande her, thi jeg har dog ikke ventet, at jeg skulde opleve at se det ærede Medlem korse sig og i stærke Ord falde over mig, fordi jeg vilde spænde Ben for Ministeriet eller lægge Hindringer i Vejen for Regeringens Lovforslag, medmindre det ærede Medlem mener, at det skal være en Specialitet for ham og hans Meningsfæller. Jeg troede, at hvis slikt var min Hensigt, vilde jeg være stegen betydelig i Agtelse hos det ærede Medlem, at saa vilde jeg i høj Grad have vundet hans Sympati. Men jeg forsikrer det ærede Medlem, at det er hverken min eller mine Meningsfællers Hensigt at spænde Ben for Regeringen i denne Sag eller at vanskeliggøre denne Sags Ordning. Vi nære et lige saa brændende Ønske som det ærede Medlem om, at det maa lykkes os at bringe denne Sag ud af Verden paa en heldig Maade. Men da vi staa her ved første Behandling af Sagen, er det jo saa naturligt, at enhver fremsætter de Ønsker, han særlig agter at gøre gældende ved Behandlingen af denne Sag.

Allerede i Fjor tillod jeg mig som Ordfører for det forhandlende Venstre her i Salen at tilsige Ministeriet vor Støtte med Hensyn til Gennemførelsen af en Grundlovsændring for at tilvejebringe en endelig Ordning af denne Sag, og jeg var blandt de Ordførere, som tilsagde Ministeriet ikke blot Bistand i saa Henseende, men lovede, at vi ikke vilde stille noget andet Krav med Hensyn til en Grundlovsændring ved en Ordning af dette Forhold. Og jeg og mine Meningsfæller holde selvfølgelig vort Ord og vort givne Løfte og ere enige med Regeringen i at ønske denne Sag fremmet saa hurtigt som muligt. Men naar jeg anbefalede at blive staaende ved 114 Folketingskredse, gjorde jeg det nærmest af praktiske Grunde, fordi jeg tror, at jo flere vi blive, des tungere bliver Maskineriet her at arbejde med. Vi have jo allerede for nylig set, hvor længe det varede at foretage Finanslovens 1ste Behandling. Der gik en hel Maaned hen, inden det lykkedes os at tilendebringe 1ste Behandling af Finansloven. Hvis vi nu faa 18 ny Kolleger til her i Salen, saa er jeg temmelig vis paa, at dette ikke vil bidrage til at forkorte Forhandlingerne, men selvfølgelig i høj Grad vil bidrage til, at Forhandlingerne trække mere og mere i Langdrag. Og denne min Opfattelse staaer jeg jo ikke ene med, der er jo mange, som

dele den, og som have delt den gennem de svundne Aar. Jeg skal med Formandens Tilladelse oplæse, hvorledes en Betænkning begynder, der var afgiven af Folketingets Udvalg den 2den December 1871 og var underskrevet af Venstres daværende Ordfører i denne Sag, J. A. Hansen; det var den Betænkning, den højtærede Konseilspræsident i Gaar nævnede. Lad mig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor stort et Antal Folketingsmænd det maa anses for ønskeligt at have i dette lille Land, anføre, hvad Udvalget allerede den Gang mente om dette Forhold, trods det, at vi den Gang jo ikke havde 114 Folketingsmænd, men kun 102. Det hedder herom i den nævnte Udvalgsbetænkning: „Udvalgets Flertal“ — og saa komme Navnene — „finder det hverken ønskeligt eller tilraadeligt at forøge Folketingets nuværende Medlemsantal. Vort lille Land har allerede en saa talrig Repræsentation, at den snarere maatte siges at være for stor. Der rejses ofte Klager, endog fra indflydelsesrige Dele af Befolkningen, over Rigsdagens Langvarighed og Kostbarhed, og skønt Flertallet paa ingen Maade kan give disse Klager Medhold, saa finder det dog paa den anden Side, at det vilde være urigtigt at træffe Foranstaltninger, der uejlsbarlig vilde give Klagerne forøget Styrke og maaske en vis Berettigelse.“ Denne Opfattelse blev allerede gjort gældende her i Tinget i 1871; Landets Størrelse var den samme som nu, men Folketingskredsens Antal er større nu end den Gang. Jeg er overbevist om, at den Betragtning, som blev gjort gældende i Indledningen til denne Betænkning, er en Betragtning, som gøres gældende af mangfoldige af Vælgerne omkring i Landet. Men jeg har jo sagt, at jeg for mulig at fremme Sagen vil være villig til at gaa noget højere, men at gaa til 132 tillader jeg mig i alt Fald paa dette Stadium at udtale mig imod. Det er hverken ønskeligt eller nødvendigt at komme til et saa stort Tal. Den højtærede Minister gav i Virkeligheden heller ikke i Gaar vægtige Grunde for, at vi skulle naa op til 132. Han udtalte kun, at da vi havde undladt en Revision af Valgkredsloven, maatte vi nu gøre et større Skridt. Denne Betragtning synes jeg snarere maatte føre til, at vi saa skulde gøre Skridtet fuldtud og gaa til 157 Folketingskredse, men jeg finder ikke, at der er nogen Grund til at fastholde denne Betragtning; thi naar vi søge at ophæve en Bestemmelse i den nuværende Grundlov og at fastsætte en anden,